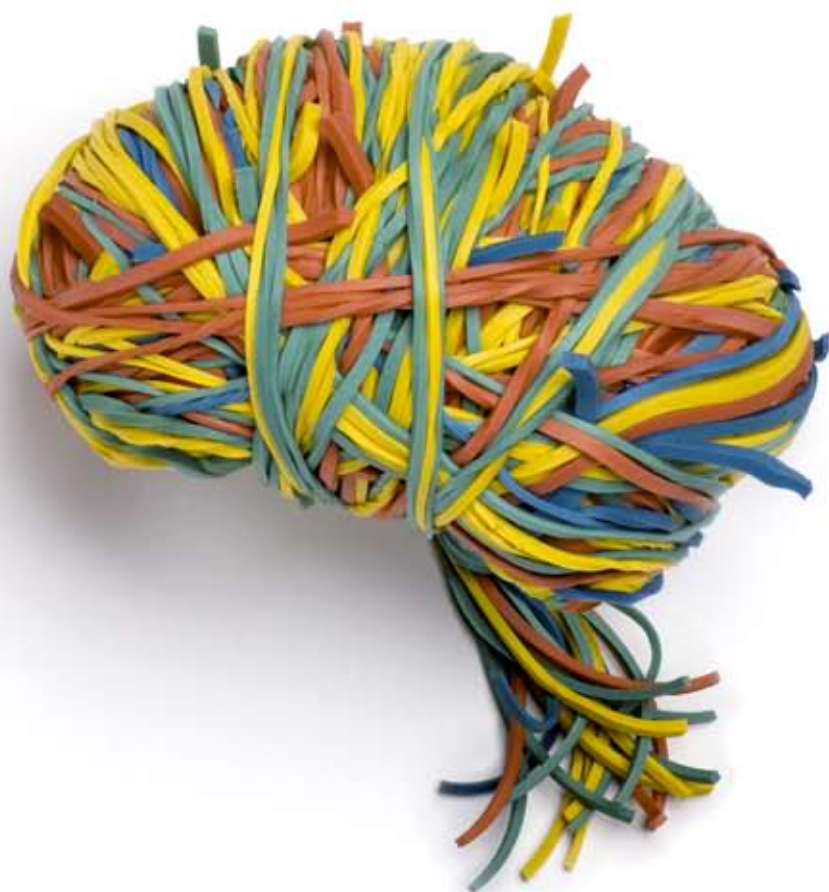


læpella

15/12/²⁰¹⁰ ▶ 23/01/²⁰¹¹

S I N A P S I S

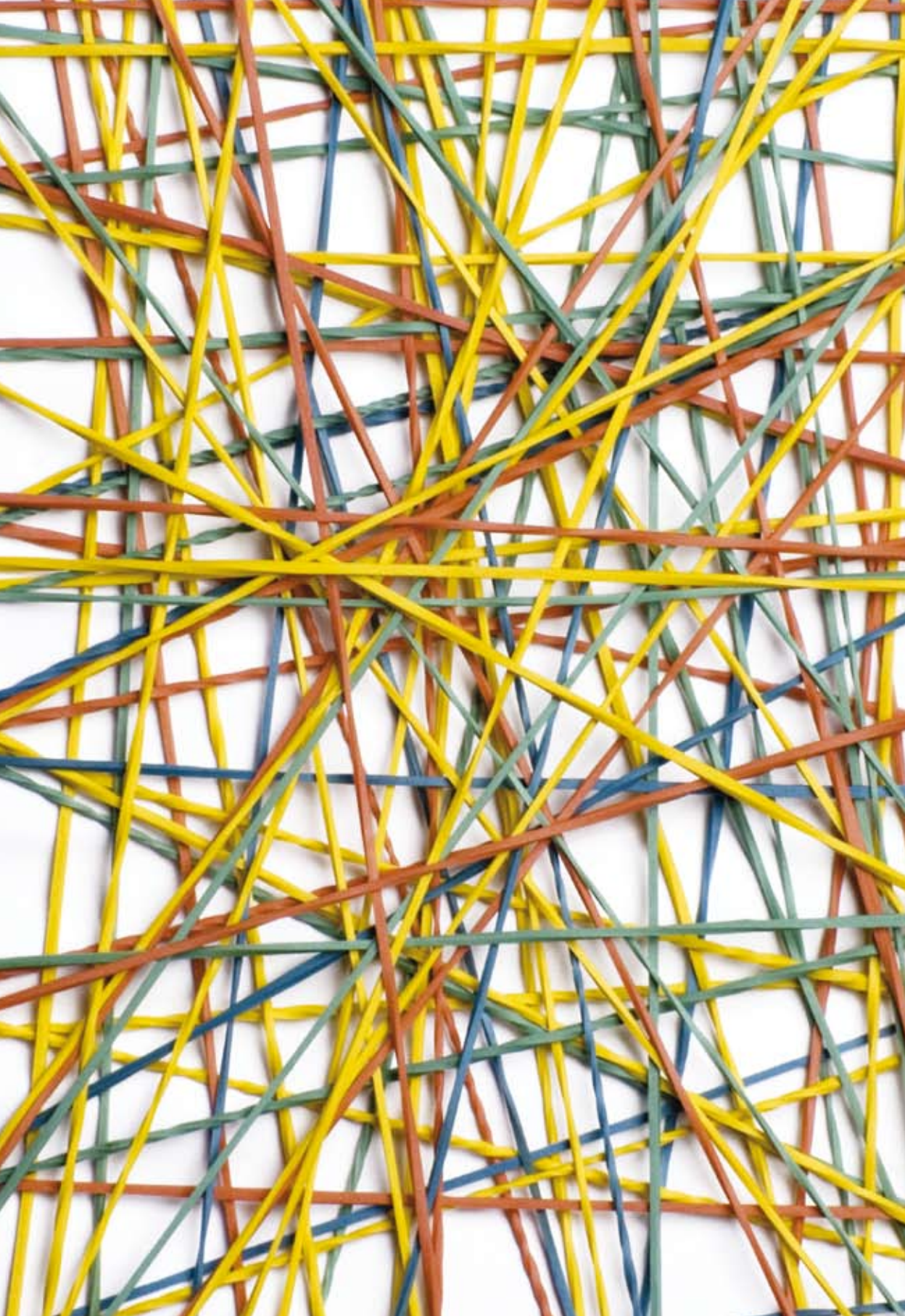


ESCOLA MASSANA

Centre d'Art i Disseny

Adscrit a la **UAB**

Consorci d'Educació
de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona



Introducció d'Antonio Ontañón	04
Benvinguts a Sinapsis	06
Disseny de l'exposició La Roulotte	09
Mapa conceptual	10
Selecció de peces	
13	Selva Aparicio
	Paula Arias
14	Judit Armengol
	Alán Carrasco
15	Gabriela Mínguez
	Miquel Ollé
16	Nelly Van Oost
	Esther Pi
17	Carles Piera
	Robert Romeu i Lleixá
18	Nathalie Schreckenber
	Anselm Solsona
19	Noemí Vilaró
	Marta Vilches
Traduccions	
Versió en castellano	21
English version	25
Crèdits	
Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona	29
Sinapsis Escola Massana 2009-2010	30

Com cada curs en aquestes dates, la Capella té l'amabilitat d'acollir l'exposició anual de l'Escola Massana. Des de fa uns quants anys, l'exposició està organitzada per un grup d'alumnes que han acabat els estudis recentment. Ells són qui redacten el discurs comissarial, qui fan la selecció posterior de les obres, qui trien el títol de l'exposició i també qui dissenyen l'espai i tota la documentació gràfica. Funcionen de manera autònoma i sempre tenen el suport del coordinador cultural per solucionar els problemes que sorgeixen pel camí. Els límits del seu treball es troben en la necessitat de triar majoritàriament entre les obres que hagin obtingut més bones notes en les presentacions dels projectes finals dels cicles formatius o en els treballs de fi de

INTRODUCCIÓ D'ANTONIO ONTAÑÓN

carrera del grau universitari, i també, evidentment, en la necessitat de cenyir-se a un pressupost concret.

El grup de comissaris d'aquest any està format per Gabriela Mínguez, Andrés Bartos, Héctor Morris, Miquel Martínez, Alán Carrasco i Armando Terrero.

El procés de treball va consistir primerament a definir el tipus d'exposició que volíem aconseguir i després triar-ne el títol. Es van plantejar tres tipus de formats expositius:

- a) la possibilitat de realitzar una selecció homogènia i sistemàtica d'obres i projectes que es basés exclusivament en les notes obtingudes; és a dir, els millors de cada especialitat en el curs passat.
- b) una exposició basada en aquelles obres que mostressin un tema comú o aproximadament comú.
- c) una exposició basada en afinitats de tipus formal i lingüístic.

Després de discutir durant dues o tres reunions, es va acordar avançar cap a una síntesi dels dos últims punts i adoptar el títol de *Sinapsis*, que és un terme científic que designa la regió de comunicació i transmissió d'impulsos nerviosos entre les neurones o entre les neurones i els músculs. L'analogia consistia a veure com, entre els treballs sobre els quals s'havia de fer la selecció, malgrat les diferències formals i temàtiques, es podien establir moltes relacions en diverses direccions, com si s'hi poguessin distingir alguns corrents d'impulsos creatius. De la mateixa

manera, el funcionament pedagògic de l'Escola Massana, malgrat estar dividit en diferents plans d'estudis (batxillerat artístic, cicles formatius superiors, grau universitari, Massana permanent), també afavoreix formes de relació i comunicació a partir de l'estructura transversal dels departaments i de la fusió de disciplines en tallers determinats.

El concepte sinapsi també ens ofereix una analogia científica i conceptual que és fàcilment traslladable tant a l'espai expositiu de la Capella com a la imatge gràfica de la mostra, i ofereix un sentit unitari a tot el projecte.

Posteriorment, els comissaris van redactar el document amb els criteris (sinàptics) concrets a partir dels quals es podia fer la selecció, i es va abordar el moment més delicat del procés, que és el de triar les obres que formen la mostra d'aquest curs. És el moment més delicat perquè cal elegir d'entre moltes obres i projectes de qualitat excel·lent que podrien ser exposats per molts motius. És el moment de la discussió, perquè pot passar que algunes disciplines o treballs excel·lents no s'hi trobin representats. La legitimitat del procés depèn de la coherència entre les bases de la proposta comissarial i les obres elegides. El discurs dels comissaris, que es renova cada any, és el que marca la selecció i permet que, en determinats casos, algunes obres d'estudiants que encara no han acabat els estudis siguin especialment pertinents per ser exposades i, d'altra banda, obres absolutament meritòries per altres motius no

ho siguin. D'aquest procés de selecció van sorgir les catorze obres que formen la mostra. D'un procés de discussió paral·lel també han sorgit els criteris de la construcció espacial i de la imatge gràfica, elements absolutament imprescindibles perquè constitueixen la visibilitat de la mostra. Com que en les obres d'art no és possible separar forma i contingut, en una exposició de qualitat tampoc no es pot separar el que s'hi mostra de com s'hi mostra: els diferents elements han de formar una unitat.

Així mateix, val la pena destacar l'esforç que han fet els comissaris per elaborar aquesta publicació, que és la primera que es realitza en els últims anys amb motiu de l'exposició a la Capella. Té una doble finalitat: servir com a introducció i guia per al visitant i, a més, convertir-se en un document que ordeni i arxivi les referències dels treballs exposats i de les intencions dels comissaris en construir la mostra. Un document que ajudarà a formar la memòria sobre aquesta exposició.

Finalment, vull agrair la col·laboració de les persones implicades en aquesta exposició: tot l'equip de la Capella i tot l'equip de l'Escola Massana, que en tot moment han mostrat confiança (material i intel·lectual) en aquest treball, malgrat els moments de crisi general que travessem actualment.

ANTONIO ONTAÑÓN

PROFESSOR D'HISTÒRIA DE L'ART I DE DISSENY
CONTEMPORANI I COORDINADOR CULTURAL

BENVINGUTS A SINAPSIS

Sinapsis ens mostra un espai d'experimentació i de risc. L'error, la fallada, la imperfecció, hi tenen el seu espai. Aquest punt de tensió és summament útil. El que està inacabat i el que està en construcció impliquen la continuïtat d'un procés.

Els projectes aplegats mostren una panoràmica de l'Escola Massana, projectes que surten de l'enunciat acadèmic. Xarxes relacionals, el cos humà, la memòria, l'espai, el lloc, l'escala, la iconografia. Tot són temes abordats infinites vegades, resoltos aquí per artistes, il·lustradors, dissenyadors o joiers que ara tan sols inicien la carrera.

Sinapsis comença amb una peça que homenatja la transmissió de coneixement de dona a dona. La pastora Jacinta ensenya a Paula Arias

la manera de teixir amb cinc agulles.

A partir d'aquest moment, s'inicia un projecte que, a través d'aquest coneixement, s'embarca en la creació d'una peça d'aspiracions escultòriques. *En la memòria*, de Paula Arias, resta inacabada. La memòria i el coneixement són conceptes construïts.

En la memòria tracta la forma femenina utilitzant una tècnica associada amb la feminitat.

Mr. Punch, d'altra banda, el protagonista del còmic d'Anselm Solsona, representa una masculinitat obsoleta, la del final de la dècada de 1970 i començament de la de 1980. L'elegància del monsieur, la imatge de l'home sofisticat de la dècada de 1960 i començament de la de 1970 és reemplaçada amb les frases monosil·làbiques d'esguerros hormonal, tancs de testosterona amb afany de destrucció.

A 1.345 dies, d'Alán Carrasco, ens trobem amb una obra d'art relacional, un autoretrat basat en la interacció amb els altres.

Els 16 metres de pots de pintura són una mesura del temps que va passar l'Alán a l'Escola Massana, i alhora ens ofereixen diverses lectures sobre les relacions humanes, el temps i la construcció del jo.

La cadena, de Nelly Van Oost, és un circuit tancat. Les relacions establertes a partir del projecte són el projecte en si i es materialitzen en la peça final. És una peça d'art relacional en el qual el resultat és determinat per l'aportació dels altres.

1.345 dies elegeix clarament les persones que formen part del projecte. En tots dos casos, la repetició és un recurs que desemboca

en dos discursos summament diferents.

A *1.345 dies* la serialització contrasta amb el color que se'ns amaga a l'interior de cada pot, i a *La cadena* cada element és diferent, però en la totalitat crea un contínuum.

Una obra metarreal, de **Robert Romeu Lleixà**, també utilitza la repetició, en una mena de tesi antipictòrica. El contingut i la representació són en un segon pla. Tenim una habitació, i el pintor pintat. Els catorze quadres s'acosten als fotogrames d'una pel·lícula però en una temporalitat dilatada. En comptes de les dècimes de segon de Muybridge, són els dies i hores que es van dedicar a una activitat repetitiva en un lloc concret. L'escala reduïda també ressalta la sèrie: el que importa és el conjunt, no cada quadre individual, el que importa és el fet d'haver-les pintades totes.

A Lo irrelevante de la distancia, de **Gabriela Mínguez**, l'acció només té transcendència per haver-la realitzat. La primera generació d'intercanvis intereuropeus, el lliure trànsit entre països, ciutats i escoles. Un viatge a un altre país amb una història turbulenta plena de diàspores i invasions. Gabriela Mínguez es troba el mateix sofà a Budapest que té a Barcelona. Un objecte comú es converteix en un símbol d'homogeneïtzació entès com la supressió de la distància. Gabriela Mínguez transporta el sofà de Barcelona a Budapest i viceversa. Un pla dóna eco a l'altre.

mORaj, de **Noemí Vilaró**, també realitzat a Budapest, intenta fer el contrari. El mínim detall per aconseguir el significat més ampli. En aquest cas, l'enquadrament, la qualitat de la imatge, la selecció del lloc i la cortina daurada són elements combinats curosament. Es busca, a través d'una solució plàstica, la subtileza d'una atmosfera, evocant allò intangible. La llum a una certa hora. El moviment delicat. Múltiples temporalitats.

Per a *mORaj*, Noemí Vilaró va aprendre a teixir la cortina daurada que forma part del vídeo. *En la memoria* es basa en la tècnica de cinc agulles que va aprendre de la Jacinta. En el cas de *Les peces per a espatlla*, **Nathalie Schreckenberg** dóna protagonisme a l'aprenentatge, i l'utilitza com una eina. En acceptar la imperfecció del resultat, aconseguix que l'atzar i la inexperiència es converteixin en recursos, i en el procés inicia una nova pràctica en la seva obra personal.

Si *mORaj* està vinculada a la densitat dels espais aparentment buits i a la seva memòria, *Il susurro dell'ulivo* trasllada aquest mateix interès a la naturalesa, recreant l'espai sonor d'una olivera amb més de dos mil anys de vida. Quan enregistra el so d'aquest arbre monumental, **Miquel Ollé** ens fa recórrer un espai de reflexió d'un caràcter gairebé místic.

Oceànica comparteix aquesta atmosfera introspectiva. En aquest cas, el punt de partida és el cos d'**Esther Pi**. *1.345 dies* ens parla de l'un a partir dels altres, mentre que *Oceànica* intenta donar una visió més universal, partint del seu propi cos. A partir d'un motlle,

el material que compon la peça, gairebé com una gasa, crea un aspecte flotant i de lleugeresa. És una peça efímera i fràgil. El paper japonès es descompon i s'arruga fàcilment. Tot i així, la peça té una presència expansiva.

D'altra banda, *Ver para leer* de Carles Piera, utilitza l'aglomeració d'objectes per treballar l'espai. Un treball d'edició en el qual els objectes són el mitjà.

A diferència del treball de Noemí Vilaró i Miquel Ollé, aquesta peça utilitza l'espai no com a punt de partida, sinó com a terreny de joc, i l'espai, en comptes de conduir-nos a la introspecció, es converteix en símbol d'un estat interior, estat irreal però carregat de certa nostàlgia, que ens expliquen històries enigmàtiques i secrets directament a l'oïda.

En las *Transformaciones*, de Selva Aparicio la ficció està implícita en les obres, i no es construeix una narrativa única d'unió. No hi ha una intenció d'engany o d'enganyar, sinó de reinventar. Els fragments orgànics que componen cada peça parlen per si sols, i el visitant pot construir la seva pròpia història. Cada peça està creada amb la delicadesa de l'orfebreria. És una sèrie, però cada peça és única i irrepetible. Efímera i fràgil com *Oceànica*, un imaginari personal com *Mr. Punch*. Aquestes petites quimeres són el resultat de combinar elements, creant una criatura a partir d'altres.

Els trencaclosques i els llenguatges secrets formen part de *José Antonio*, l'animació de Marta Vilches. En aquesta peça, l'eix central es basa en la comunicació entre germans, gairebé miralls l'un de l'altre.

Com que pateixen la síndrome de Savant, han viscut tota la vida en una institució, incapços de comunicar-se amb els altres. Idèntics en aspecte i en la percepció del món exterior, viuen una vida totalment compenetrada i hermètica que només coneixen ells.

Remontoir, de Judit Armengol, és una animació que, com l'exposició en si, fa salts conceptuals entre personatge i idees. Amb la lògica del somni, una ballarina es converteix en un ocell, un arbre et creix a dins del cap.

BENVINGUTS A SINAPSIS.

L'EQUIP COMISSARIAL

NOVEMBRE DE 2010

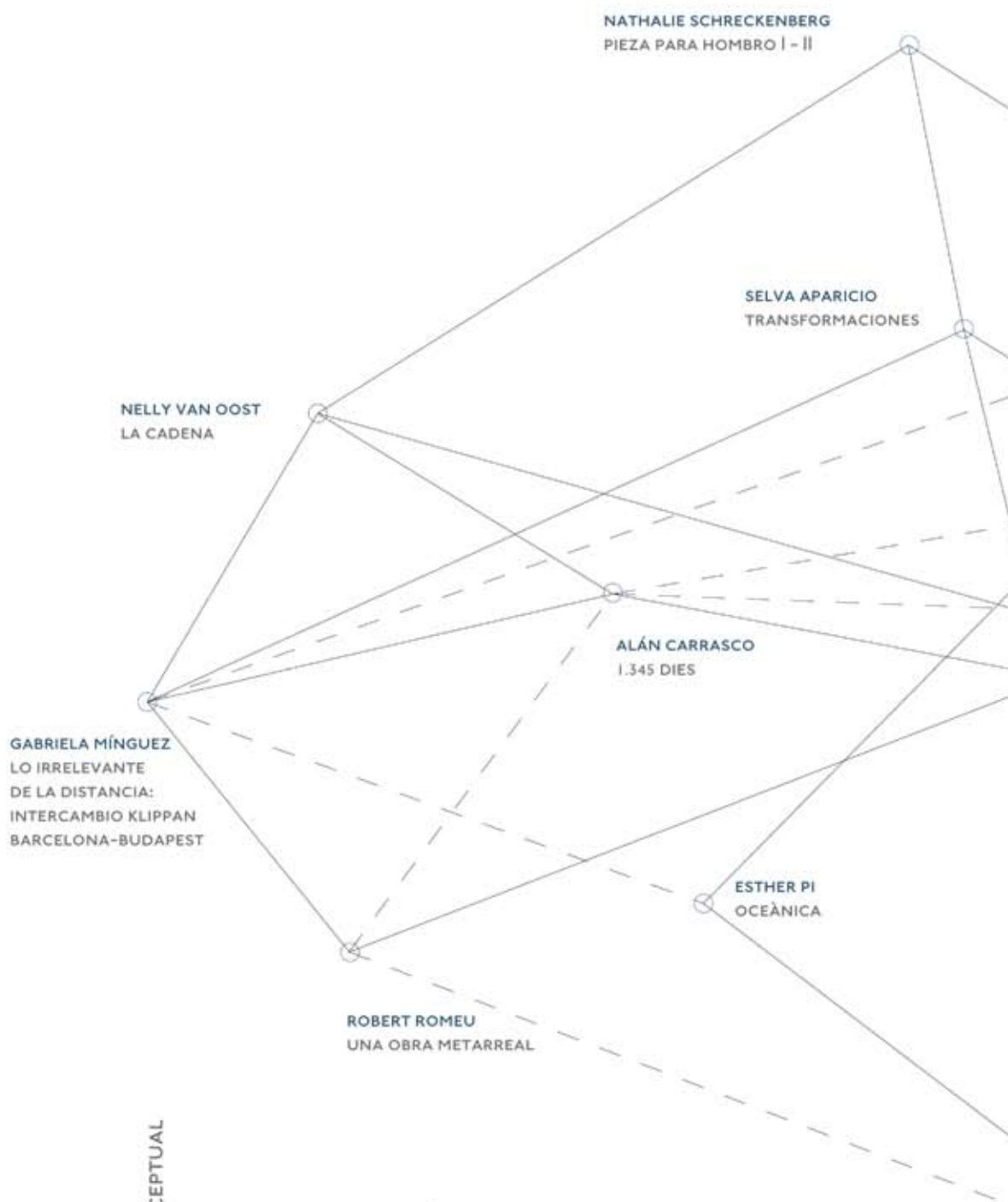
El projecte expositiu que planteja La Roulotte pretén resoldre la distribució de les peces exposades a la sala i crear un marc que emfatitzi el discurs expositiu. D'una banda, es busca unificar i harmonitzar l'espai i les peces, i, de l'altra, oferir un recorregut a través de la temàtica que ens proposa cada peça. Sinapsi, exposició composta d'obres de diferents alumnes de l'Escola Massana, es caracteritza per la rellevància de les trobades i els contrastos entre les diferents peces.

Per a la distribució espacial s'ha optat per abstruir de la construcció existent plantejant un espai diàfan on les peces es col·loquen exemptes dels murs de pedra, i es permet així que el visitant pugui fer diferents recorreguts sense un ordre imposat i predeterminat; d'aquesta manera, és la mirada del visitant que estableix els vincles o les connexions sinàptiques entre peces aparentment molt diferents.

La gran xarxa situada a quatre metres i mig del terra reforça aquest concepte de connexió i ajuda a vertebrar el contingut de l'exposició. Aquesta instal·lació s'entén com un sistema, un teixit, un gran macramé de cordes, formes geomètriques de fusta i nusos que, seguint una lògica constructiva pròpia, creix per la gran nau de la Capella i, a més, com la resta de les obres, també busca dialogar amb aquelles que aixopluga.

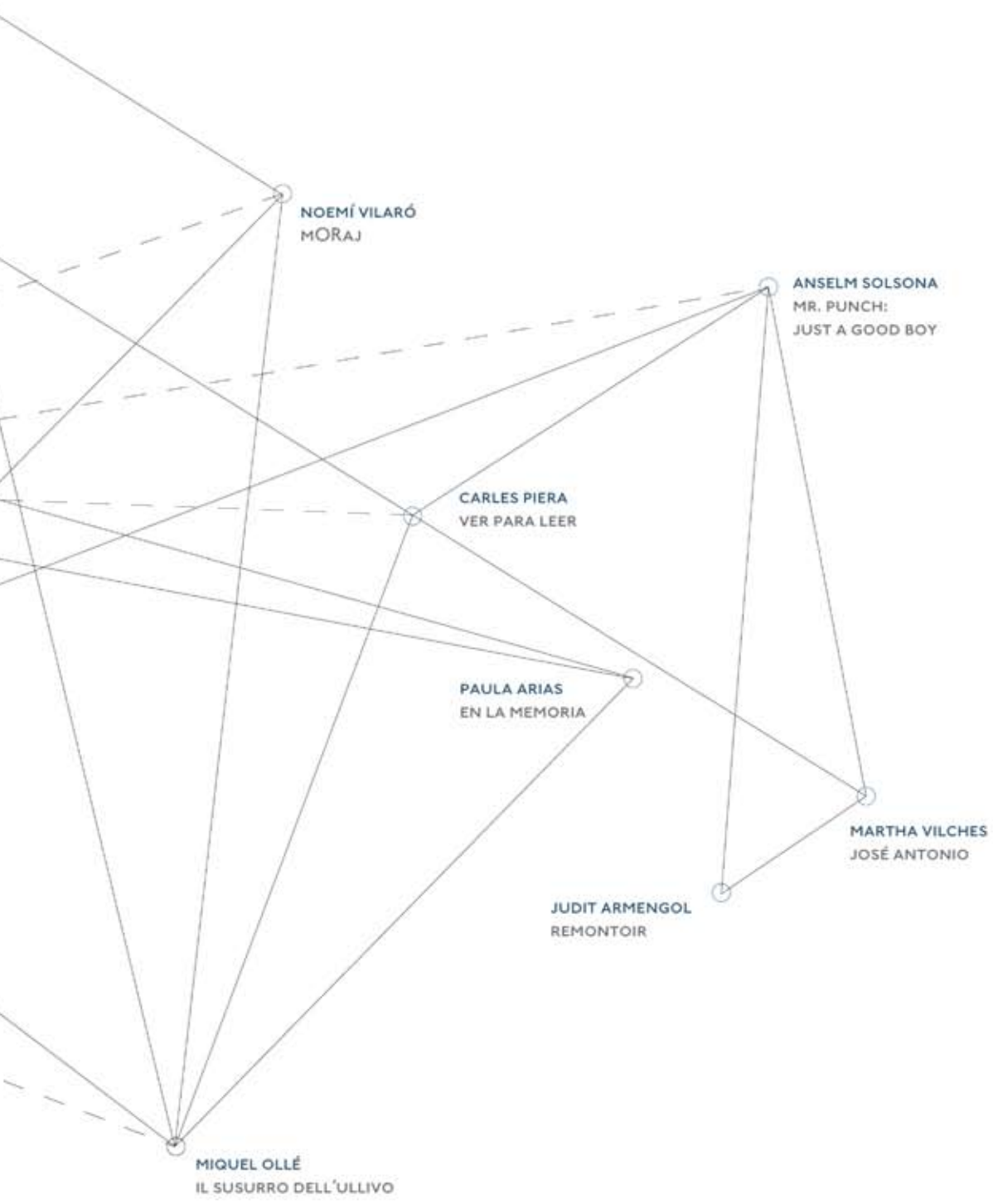
La Roulotte és un estudi de disseny jove i inquiet, format per Hèctor Morris, Miquel Martínez i Oriol Montanyés. Els tres components procedeixen de diferents disciplines relacionades amb el disseny. Després de coincidir a l'Escola Massana, mentre hi cursaven el Cicle de Projectes i Obres de Decoració, decideixen formar un equip de treball que els permeti posar en comú la seva experiència i la diversitat de visions sobre els projectes que desenvolupen, i així cadascun ho aborda de manera global i eclèctica. En el mig any d'existència, La Roulotte ja ha dut a terme diverses obres d'interiorisme i aparadorisme, i ha posat a cada projecte un segell personal que els diferencia.

LA ROULOTTE
WWW.LAROULOTTE.ES



MAPA CONCEPTUAL





SELECCIÓ DE PECES



SELVA APARICIO TRANSFORMACIONES



22 PECES, FRAGMENTS ORGÀNICS

Aquesta sèrie de 22 transformacions componen un imaginari, un “Dadabiològic”. Selva Aparicio veu els fragments d’una escultura al cap d’un escarabat, la branca d’un arbre o l’ala d’una papallona. Amb la delicadesa de l’orfebreria combina aquests fragments orgànics i crea noves criatures d’escala mínima. Aquestes “vides frau”, aquests microanimals i plantes cobren vida en ser reinventats.

//SELVA.APARICIO@GMAIL.COM//

PAULA ARIAS EN LA MEMÒRIA

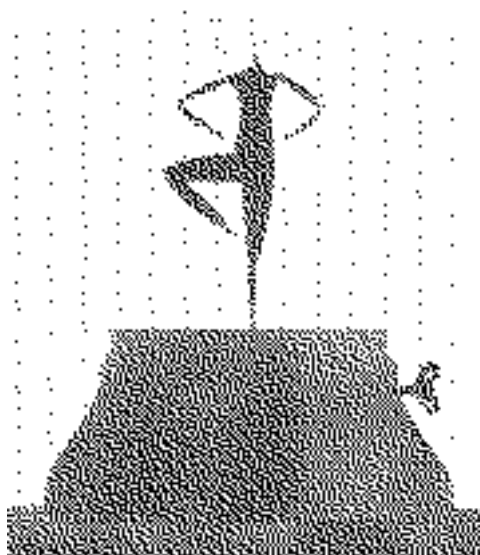


ESCUPTURA-INSTAL·LACIÓ TÈXIL

Aquest projecte s’inicia quan la Jacinta, una pastora, introdueix Paula Arias en la tècnica de teixir amb cinc agulles, que permet teixir de forma contínua i que normalment està associada a peces petites, com ara mitges i mitjons. *En la memòria* altera aquesta escala i crea una peça tèxtil gairebé monumental. El vestit, inacabat, no té una utilitat aparent i es converteix en un objecte escultural. La continuïtat del material ens remet a la transmissió del coneixement i al vincle invisible entre dones. Un homenatge a la forma femenina que parteix del fet quotidià.

//PEPARIAS.DESIGN@HOTMAIL.COM//

JUDIT ARMENGOL REMONTOIR

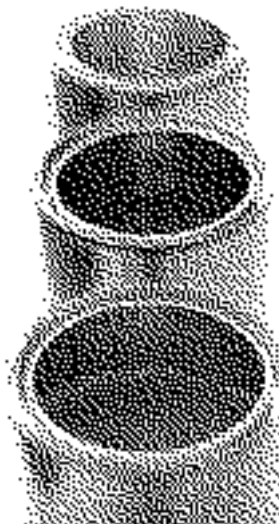


ANIMACIÓ, 3 MIN
MÚSICA DE DANIEL RAMOS
ANIMADRID 2010
FESTIVAL BAUMANN 2010 A TERRASSA

Remontoir és la clau que dóna corda a les caixes musicals. També dóna títol a aquesta animació, que neix de la cançó *Lágrimas* de Daniel Ramos. Una ballarina d'una caixa musical, atrapada al pedestal, és alliberada per una figura misteriosa que li dóna aire per encetar un nou camí. En iniciar el viatge, es transforma en un altre personatge, i ens porta a un altre lloc dins d'aquest món oníric. Escena rere escena coneixem nous personatges. Cadascun està enllaçat amb el següent. Humor i malenconia en aquesta història circular.

//JUDITARMENGOLMONPEL.BLOGSPOT.COM//

ALÁN CARRASCO 1.345 DIES

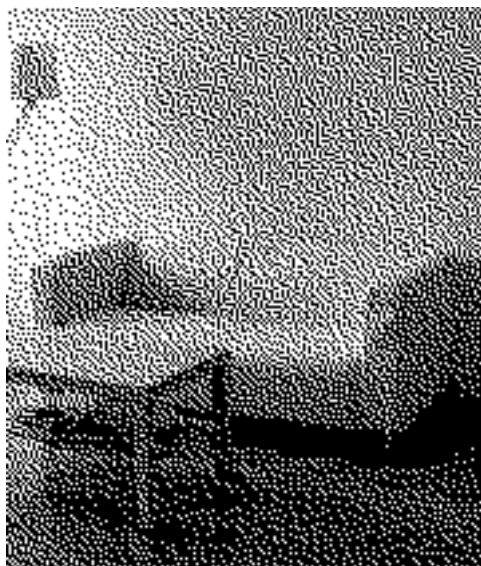


INSTAL·LACIÓ | 95 POTS DE PINTURA
GRAVADES, PINTURA PLÀSTICA I PEÇA
DE FELTRE | 1.600 X 20 CM

1.345 dies des que Alán Carrasco va entrar a l'Escola Massana fins que va acabar. Alán escenifica el pas del temps i la construcció del "jo" a través de les relacions personals que van sorgir de la seva estada. A partir d'una carta de colors, cada persona va triar-ne un color que es converteix en una referència relacional. Rere els 94 pots, n'hi ha un més, el del mateix artista, que conté un color produït per una síntesi subjectiva de les anteriors. La formalització contrasta amb un contingut més personal. Provoca un cert grau de tensió entre el significat d'aquestes relacions privades, que, quan són catalogades, esdevenen públiques simultàniament.

//WWW.ALANCARRASCO.COM//

GABRIELA MÍNGUEZ
LO IRRELEVANTE
DE LA DISTANCIA
INTERCAMBIO KLIPPAN
BARCELONA-BUDAPEST



VÍDEO MONOCANAL, 5 MIN, SO ESTÈREO

Gabriela Mínguez es troba, en el que serà el seu pis durant un intercanvi a Budapest, el mateix sofà que té al seu pis a Barcelona: el model Klippan d'Ikea, possiblement el sofà més genèric que existeix. Aquesta coincidència exemplifica el fenomen de l'homogeneització, entès com la supressió de la distància, i verifica, a més, l'amplitud del seu domini. El sofà en si és un objecte carregat de significat, *Lo irrelevante de la distancia* és una acció. L'intercanvi del sofà de Budapest a Barcelona i viceversa. L'acció, com a símbol, genera el màxim esforç i obté el mínim resultat. Un vídeo documenta l'acció. Dos plans, un a Barcelona i l'altre a Budapest, imatges que són mirall l'una de l'altra.

//GABRIELAMINGUEZ@GMAIL.COM//

MIQUEL OLLÉ
IL SUSURRO DELL'ULIVO



INSTAL·LACIÓ DE SO

10 ALTAVEUS, 10 CANALS D'ÀUDIO

INSTAL·LACIÓ DE SO REALITZADA

PER A 20 EVENTI – ARTE CONTEMPORANEA

A SABINA, ITÀLIA 2010

A Fara Sabina, regió italiana dominada pel cultiu de l'olivera, Miquel Ollé va gravar els sons de l'olivera de Canneto. Aquest exemplar ha estat testimoni mut de dos mil·lennis d'història de la regió. Deu canals de so recreen l'espai auditiu i ens conviden a recórrer *Il susurro dell'ulivo* evocant tant el transcurs del temps com la vida oculta d'una història sense escriure.

//WWW.MIQUELLOLLE.COM//

NELLY VAN OOST
PETIT CHEMIN
BIFURCACIÓN N3
LA CADENA

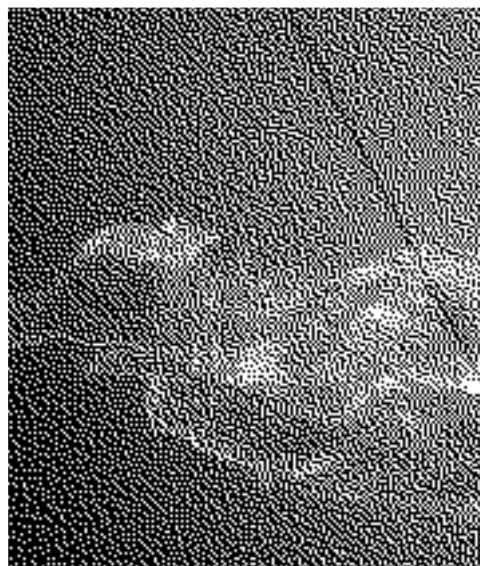


CADENA COMPOSTA DE 255 CADENES
INDIVIDUALS / 255 FOTOGRAFIES

A través de blogs, correus electrònics i xarxes socials, Nelly Van Oost llança una crida per rebre cadenes. Proposa un exercici relacional des de la joieria en el qual el resultat ve donat per l'aportació dels altres. En sis setmanes rep 255 cadenes de persones de 21 països de tot el món, coneguts i desconeguts. Això és *La cadena*, un collar de gran escala carregat de la identitat de les desenes de propietaris que ha tingut, convertit en un contínuum. Utilitzant un mitjà immaterial, Internet, aconsegueix materialitzar una xarxa de connexions, connectades les unes a les altres a través d'una joia.

//WWW.BORAX08001.COM//

ESTHER PI
OCEÀNICA

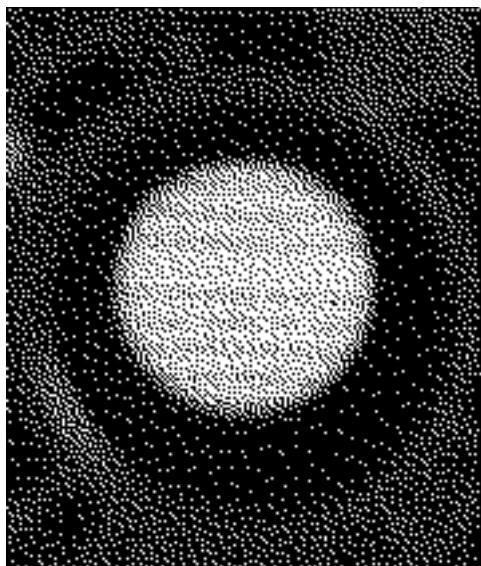


PAPER, CABLES D'ACER I LLUM
PECA BECADA PER LA FUNDACIÓ
FELICIA FUSTER 2010

A partir del concepte de sentiment oceànic (introduït a occident per l'escriptor francès Romain Rolland la dècada de 1920 per parlar de l'expansió de les fronteres del jo, d'una sensació d'unitat, de ser un amb la naturalesa), a *Oceànica* el cos humà es converteix en una topografia. Mitjançant el seu propi cos com a matèria base, Esther Pi realitza una escultura gairebé fantasmal, lleugera i translúcida. La dissolució de les fronteres del cos humà com a superfície en expansió. Fràgil i delicat. Un cos suspès del qual emana llum.

//WWW.ESTHERPIGOMEZ.BLOGSPOT.COM//

CARLES PIERA VER PARA LEER

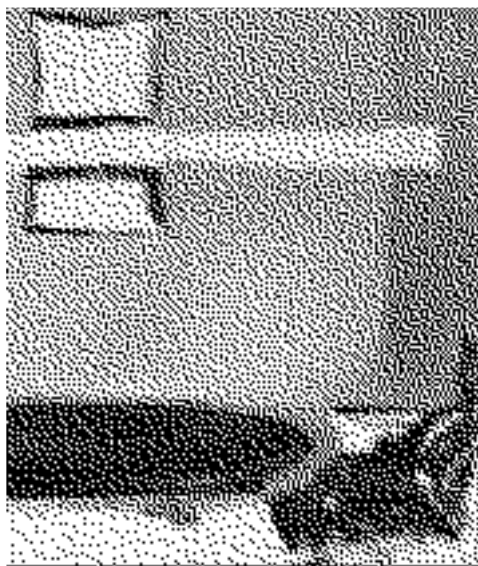


8 OBJECTES DETRÍTICS INTERVINGUTS, SO
AMBIENT, VÍDEO DE 5 MIN.

Carles Piera entén la seva instal·lació *Ver para leer* com a “arrogància volumètrica”. Un espai, una successió de símbols. Aquesta obra és gairebé una feina d’edició, en què s’intercanvia el paper pel volum i se sacia d’aquesta manera una necessitat personal de materialitzar imatges oníriques que es passen entre la consciència i l’oblit. Una postura que es manifesta contra la reproducció sistemàtica pròpia de la narrativa. Cada peça ens amaga i ens mostra alguna cosa, cada objecte explica una història. El conjunt, aquesta biblioteca d’objectes-escultura, reflecteix un estat interior i ens parla de l’oblit, de la mort de l’objecte detrític.

//PIERA.ART@HOTMAIL.COM//

ROBERT ROMEU I LLEIXÀ UNA OBRA METARREAL

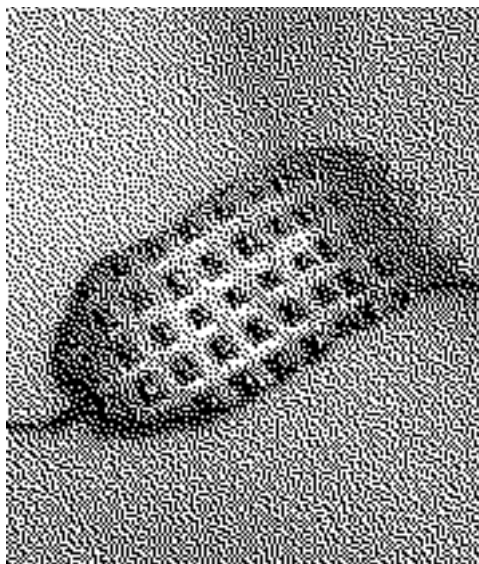


14 QUADRES, OLII, 16 X 22 CM
EXPOSAT EN L’IGNOT D’UN MATEIX 2009

Un pis d’estudiant a Barcelona, amb un cartell, una taula i un televisor. Robert Romeu i Lleixà pren la mida de la paret del fons i calcula que 14 quadres de 22 cm d’ample creuarien la paret de banda a banda. Col·loca 13 de les teles en blanc sobre la taula i comença a pintar el primer. El resultat és *Una obra metarreal*. Una línia de quadres, una seqüència de fotogrames d’un procés, a escala reduïda. ¿L’escena claustrofòbica cobra importància i significat?, o, al contrari, ¿mostra la profunda quotidianitat de l’entorn sense cap relleu ni artificio? Pintar, contínuament, sense cap fi aparent. La inutilitat remarca el fet.

//PASSAKAL.LOS@GMAIL.COM//

**NATHALIE
SCHRECKENBERG**
PIEZA PARA HOMBRO I
PIEZA PARA HOMBRO II



LLAUTÓ I PLATA
15 x 20 CM

Dues peces que semblen relíquies trobades al fons del mar, corroides pel pas del temps. Nathalie Schreckenberg aprofita el seu primer contacte amb una tècnica per explorar les possibilitats de la matèria. Aquestes dues joies per a l'espatlla en són el resultat, i han estat realitzades al taller de cera perduda de l'Escola Massana. Els errors són valuosos. Aplicant el llenguatge de la joieria a la presència d'una escultura, s'aconsegueix un aspecte estrany i misteriós en estat primari. Som davant el punt de partida que conté l'espontaneïtat del gest creatiu.

//NATHALIESCHRECKENBERG@GMAIL.COM//

ANSELM SOLSONA
MR. PUNCH:
JUST A GOOD BOY

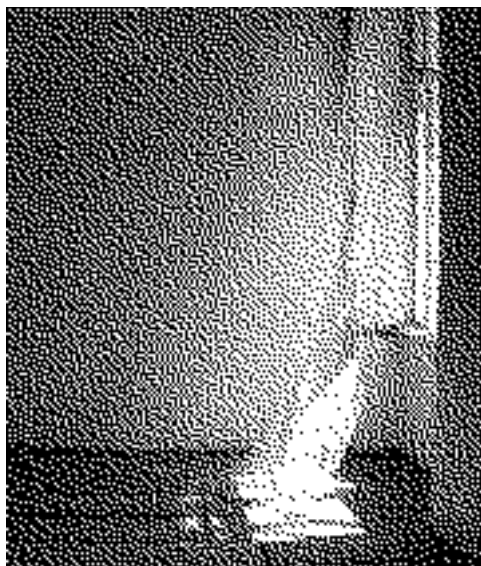


CÒMIC IL·LUSTRAT

Mr. Punch és el supermasclle sorgit de l'obsessió d'Anselm Solsona per la música disco i el cinema d'explotació del final de la dècada de 1970 i començament de la de 1980. Un còmic que combina la nostàlgia i la modernitat, el sistema digital i l'analògic, patró que defineix les produccions musicals d'aquella època. El caràcter violent i estúpid del personatge protagonista és una picada d'ullet a l'evolució del rol del protagonista masculí en el cinema comercial del final de la dècada de 1970, fet que reflecteix una època no gaire distant, i en què se'ns ofereixen moments històrics com el Telecinco de Valerio Lazarov o un Schwarzenegger que fon el seu rècord personal d'assassinats a *Commando* (100 en 15 minuts).

[//WWW.ARNIESLOVE.COM//](http://WWW.ARNIESLOVE.COM//)

NOEMÍ VILARÓ MORAJ

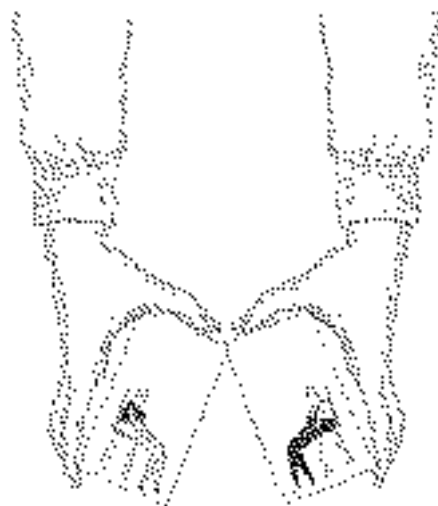


VÍDEO MONOCANAL D'ALTA DEFINICIÓ
3 HORES 40 MIN

Un pla fix de tres hores i mitja de durada enquadra l'habitació d'una casa abandonada a Budapest. A la finestra, una cortina daurada es mou amb el vent, mentre la llum la travessa. La cortina, teixida per la mateixa artista, Noemí Vilaró, es dissol a l'espai. *mORaj*, 'murmuri' en hongarès, ens parla de la densitat dels espais aparentment buits. De com el present conté el passat.

//NOEMIVILARO@GMAIL.COM//

MARTA VILCHES JOSÉ ANTONIO



ANIMACIÓ, 4 MIN

ANIMADRID 2010, L'ALTERNATIVA FESTIVAL
DE CINE INDEPENDENT DE BARCELONA 2010

José i Antonio viuen junts en una institució mental. Són germans bessons i pateixen autisme. Juguen a dir nombres primers cada vegada més alts, intentant de superar-se l'un a l'altre. *José Antonio* és el títol d'aquest curt, la primera incursió de Marta Vilches en el món de l'animació. Adaptat del capítol *Els bessons* del llibre *L'home que va confondre la seva dona amb un barret*, del neuròleg Oliver Sachs, mostra diferents etapes de la vida d'aquests germans, submergits en un món d'introspecció compartida. El seu aïllament del món exterior conviu amb la seva compenetració total, com si en comptes de ser-ne dos, fossin un de sol.

//WWW.MARTAVILCHES.BLOGSPOT.COM//



TRADUCCIONS

INTRODUCCIÓN DE
ANTONIO ONTAÑÓN

Como cada curso por estas fechas la Capella tiene la amabilidad de acoger la exposición anual de la Escola Massana. Desde hace varios años, la exposición está organizada por un grupo de alumnos que recientemente hayan finalizado sus estudios. Ellos son los que redactan el discurso comisarial, los que realizan la posterior selección de obras, los que eligen el título de la exposición y también los que diseñan el espacio y toda la documentación gráfica. Su funcionamiento es autónomo y siempre están apoyados por el coordinador cultural para solucionar los problemas que surjan por el camino. Los límites de su trabajo están en la necesidad de elegir mayoritariamente entre las obras que hayan obtenido mejores notas en las presentaciones de los proyectos finales de los ciclos formativos superiores o en los trabajos de fin de carrera del grado universitario y también, evidentemente, en la necesidad de ceñirse a un presupuesto concreto. El grupo de comisarios este año ha estado formado por Gabriela Mínguez, Andrés Bartos, Héctor Morris, Miquel Martínez, Alán Carrasco y Armando Terrero. El proceso de trabajo consistió primero en definir el tipo de exposición que queríamos conseguir y después elegir el título. Se plantearon tres tipos de formatos expositivos:

- a) la posibilidad de realizar una selección homogénea y sistemática de obras y proyectos que se basara exclusivamente en las notas obtenidas. Es decir, los mejores de cada especialidad en el curso pasado.
- b) exposición basada en aquellas obras que mostraran un tema común o aproximadamente común.
- c) exposición basada en afinidades de tipo formal y lingüístico.

Después de discutir durante dos o tres reuniones se acordó avanzar hacia una síntesis de los dos últimos puntos y adoptar el título de Sinapsis, que es un término científico que designa la región de comunicación y transmisión de impulsos nerviosos entre las neuronas o entre las neuronas y los músculos. La analogía consistía en ver cómo entre los trabajos sobre los que había que realizar la selección a pesar de sus diferencias formales y temáticas, se podían establecer muchas relaciones en diversas direcciones, como si se pudieran distinguir algunas corrientes de impulsos creativos. De igual manera, también el propio funcionamiento pedagógico de la Escola Massana, a pesar de estar dividido en diferentes planes de estudios (bachillerato artístico, ciclos formativos superiores, grado universitario, Massana permanente) también favorece formas de relación y comunicación a partir de la estructura transversal de los departamentos y de la fusión de disciplinas en determinados talleres.

El concepto Sinapsis también nos ofrece una analogía científica y conceptual que es fácilmente trasladable tanto al espacio expositivo de la Capella como a la imagen gráfica de la muestra y ofrece un sentido unitario a todo el proyecto.

Posteriormente los comisarios redactaron el documento con los criterios (sinápticos) concretos a partir de los cuales se podía hacer la selección y se abordó el momento más delicado del proceso que es el de elegir las obras que este curso forman la muestra. Es el momento más delicado porque hay que elegir entre muchas obras y proyectos de excelente calidad que por muchas razones podrían ser expuestos. Es el momento de la discusión porque puede pasar que algunas disciplinas no se encuentren representadas o que trabajos excelentes tampoco lo estén. La legitimidad del proceso depende de la coherencia entre las bases de la propuesta comisarial y las obras elegidas. El discurso de los

comisarios, que se renueva cada año, es el que marca la selección y el que permite que en determinados casos, algunas obras de estudiantes que todavía no han acabado sus estudios, sean especialmente pertinentes para ser expuestas y sin embargo, otras obras absolutamente meritorias por otras razones, no estén. De este proceso de selección surgieron las catorce obras que forman la muestra. De un proceso de discusión paralelo también han surgido los criterios de la construcción espacial y de la imagen gráfica, elementos absolutamente imprescindibles porque constituyen la visibilidad de la muestra. Como en las obras de arte no es posible separar forma y contenido, tampoco en una exposición de calidad se puede separar lo que se muestra de cómo se muestra: los diferentes elementos tienen que formar una unidad.

Por último, merece la pena destacar el esfuerzo que han realizado los comisarios para elaborar la presente publicación, que es la primera que se realiza en los últimos años con motivo de la exposición en la Capella. Su finalidad es doble: servir como introducción y guía para el visitante y además convertirse en un documento que ordene y archive las referencias de los trabajos expuestos y de las intenciones de los comisarios al construir la muestra. Un documento que ayudará a formar la memoria sobre esta exposición.

Finalmente quiero agradecer a las personas implicadas en esta exposición su colaboración: a todo el equipo de la Capella y a todo el equipo de la Massana que en todo momento han mostrado su confianza (material e intelectual) en este trabajo pese a los momentos de crisis general que estamos atravesando.

Antonio Ontañón, profesor de Historia del arte y el diseño contemporáneos y coordinador cultural.

BIENVENIDOS A SINAPSIS

Sinapsis nos muestra un espacio de experimentación y de riesgo. El error, el fallo, la imperfección tienen su lugar. Este punto de tensión es sumamente útil. Lo inacabado y lo que está en construcción implica la continuidad de un proceso.

Los proyectos reunidos muestran una panorámica de la Escola Massana, proyectos que se salen del enunciado académico. Redes relacionales,

el cuerpo humano, la memoria, el espacio, el lugar, la escala, la iconografía. Todos temas abordados infinitas veces, resueltos aquí por artistas, ilustradores, diseñadores, joyeros que sólo ahora inician su tarea.

Sinapsis comienza con una pieza que homenajea la transmisión de conocimiento de mujer a mujer. Jacinta la pastora le enseña a Paula Arias cómo tejer con cinco agujas. A partir de este momento, se inicia un proyecto, que a través de ese conocimiento, embarca en la creación de una pieza de aspiraciones escultóricas. En *la memoria* de Paula Arias está inacabada.

La memoria y el conocimiento son conceptos construidos.

En *la memoria* trata la forma femenina utilizando una técnica asociada con la femineidad. *Mr. Punch* por otro lado, el protagonista del cómic de Anselm Solsona, representa una masculinidad obsoleta, la de finales de los '70 y comienzos de los '80. La elegancia del monsieur, la imagen del hombre sofisticado de los sesenta y principios de los setenta es reemplazado con las frases monosilábicas de engendros hormonales, tanques de testosterona con apetito para la destrucción.

En *1.345 días* de Alán Carrasco, nos encontramos con una obra de arte relacional, un autorretrato basado en la interacción con los demás.

Los 16 metros de latas de pintura son una medida del tiempo que pasó Alán en la Escola Massana, y a su vez nos ofrecen varias lecturas acerca de las relaciones humanas, el tiempo y la construcción del yo.

La Cadena de Nelly Van Oost es un circuito cerrado. Las relaciones establecidas a partir del proyecto son el proyecto en sí y se materializan en la pieza final. Es una pieza de arte relacional en el cual el resultado es determinado por la aportación de los demás. *1.345 días* escoge claramente a las personas que forman parte del proyecto. En ambos casos, la repetición es un recurso que desemboca en dos discursos sumamente diferentes. En *1.345 días* la serialización contrasta con el color que se esconde en el interior de cada lata, y en *La Cadena*, cada elemento es distinto, pero en su totalidad crea un continuo.

Una obra metareal de Robert Romeu Lleixà utiliza la repetición en una especie de tesis anti-pictórica. El contenido y la representación están en segundo plano. Tenemos una habitación, y el pintor pintado. Los catorce cuadros

se aproximan a los fotogramas de una película pero en una temporalidad dilatada. En lugar de las décimas de segundo de Muybridge, son los días y horas que se dedicaron a una actividad repetitiva en un lugar concreto. La escala reducida también resalta la serie: lo que importa es el conjunto, no cada cuadro individual, lo que importa es el hecho de haberlas pintado todas.

En *Lo irrelevante de la distancia* de Gabriela Mínguez, la acción sólo tiene trascendencia por haberla realizado. La primera generación de intercambios inter-europeos, el libre tránsito entre países, ciudades y escuelas. Un viaje a otro país con una historia turbulenta llena de diásporas e invasiones. Gabriela Mínguez se encuentra con el mismo sofá en Budapest que tiene en Barcelona. Un objeto común se convierte en el símbolo de homogenización entendido como la supresión de la distancia. Gabriela Mínguez transporta el sofá de Barcelona a Budapest y viceversa. Un plano da eco al otro. *mORaj* de Noemí Vilaró, realizado en Budapest también, intenta hacer lo opuesto. El más mínimo detalle para conseguir el significado más amplio. En este caso, el encuadre, la calidad de la imagen, la selección del lugar y la cortina dorada son elementos cuidadosamente combinados. Se busca, a través de una solución plástica, la sutileza de una atmósfera, evocando lo intangible. La luz a una cierta hora. El delicado movimiento. Múltiples temporalidades.

Para *mORaj*, Noemí Vilaró aprendió a tejer la cortina dorada que forma parte del vídeo. En la memoria se basa en la técnica de cinco agujas que aprendió de Jacinta. En *Las piezas para hombro*, Nathalie Schreckenber da protagonismo al aprendizaje, y lo utiliza como herramienta. Al aceptar la imperfección del resultado, Nathalie consigue que el azar y la inexperiencia se conviertan en recursos, y en el proceso inicia una nueva práctica en su obra personal. Si *mORaj* está vinculada a la densidad de los espacios aparentemente vacíos y a su memoria, *Il Susurro dell'ulivo* traslada este mismo interés a la naturaleza, recreando el espacio sonoro de un olivo con más de dos mil años de vida. Al registrar el sonido de este árbol monumental, Miquel Ollé nos hace recorrer un espacio de reflexión de un carácter casi místico.

Oceànica comparte esta atmósfera introspectiva. En este caso el punto de partida es el cuerpo de Esther Pi.

1.345 días nos habla del uno a partir de los otros, mientras que *Oceànica* intenta dar una visión más universal, partiendo de su propio cuerpo. A partir de un molde, el material que compone la pieza, casi como una gasa, crea un aspecto flotante y de ligereza. Es una pieza efímera y frágil. El papel japonés se descompone y se arruga con facilidad. Aún así, la pieza tiene una presencia expansiva.

Por otro lado, *Ver Para Leer* de Carles Piera utiliza la aglomeración de objetos para trabajar el espacio. Es un trabajo de edición en el cual los objetos son el medio. A diferencia del trabajo de Noemí Vilaró y Miquel Ollé, esta pieza utiliza el espacio no como punto de partida, sino como terreno de juego, y en lugar de que el espacio nos dirija a la introspección, se convierte en símbolo de un estado interior, estado irreal pero cargado de cierta nostalgia, que nos cuenta historias enigmáticas y secretos directamente al oído.

En *las Transformaciones* de Selva Aparicio la ficción está implícita en las obras, y no se construye una narrativa única de unión. No existe una intención de engaño o engañar, sino de reinventar. Los fragmentos orgánicos que componen cada pieza hablan por sí solas, y el visitante puede construir su propia historia. Cada pieza está creada con la delicadeza de la orfebrería. Es una serie, pero cada pieza es única e irrepetible. Efímera y frágil como *Oceànica*, un imaginario personal como *Mr. Punch*. Estas pequeñas quimeras son el resultado de combinar elementos, creando una criatura a partir de otras.

Los rompecabezas y los lenguajes secretos forman parte de *José Antonio*, la animación de Marta Vilches. En esta pieza, el eje central se basa en la comunicación entre hermanos, casi espejos el uno del otro. Debido a que padecen del Síndrome Savant, han vivido toda su vida en una institución, incapaces de comunicarse con otros. Idénticos en aspecto y en su percepción del mundo exterior, viven una vida totalmente compenetrada y hermética que sólo ellos conocen.

Remontoir de Judit Armengol, es una animación que, al igual que la exposición en sí, da saltos conceptuales entre personajes e ideas. Con la lógica del sueño, una bailarina se convierte en un pájaro, un árbol crece dentro de tu cabeza.

Bienvenidos a Sinapsis.
El Equipo Comisarial
Noviembre 2010

DISEÑO DE LA EXPOSICIÓN LA ROULOTTE

El proyecto expositivo que plantea La Roulotte pretende resolver la distribución de las piezas expuestas en la sala y crear un marco que enfatice el discurso expositivo. Se busca, por un lado, unificar y armonizar el espacio y las piezas y por otro, ofrecer un recorrido a través de la temática que cada pieza nos propone. Sinopsis, exposición compuesta por obras de diferentes alumnos de la Escola Massana, se caracteriza por la relevancia de los encuentros y los contrastes entre las diferentes piezas.

Para la distribución espacial se ha optado por abstraerse de la construcción existente planteando un espacio diáfano donde las piezas se disponen exentas de los muros de piedra, permitiendo así que el visitante pueda realizar diferentes recorridos sin un orden impuesto y predeterminado, de esta forma, es la mirada del visitante la que establece los vínculos o conexiones sinápticas entre piezas aparentemente muy diferentes.

La gran red situada a 4 metros y medio del suelo refuerza este concepto de conexión y ayuda a vertebrar el contenido de la exposición. Esta instalación se entiende como un sistema, un tejido, un gran macramé de cuerdas, formas geométricas de madera y nudos que, siguiendo una lógica constructiva propia, crece por la gran nave de la Capella y además, al igual que el resto de las obras, también busca dialogar con aquellas a las que cobija.

La Roulotte es un estudio de diseño joven y inquieto, formado por Hèctor Morris, Miquel Martínez y Oriol Montanyes. Sus tres componentes proceden de diferentes disciplinas relacionadas con el diseño. Tras coincidir en la Escola Massana, cursando el Ciclo de Proyectos i obras de Decoración, deciden formar un equipo de trabajo que les permita poner en común su experiencia y la diversidad de visiones sobre los proyectos que desarrollan, abordando así cada uno de ellos de manera global y ecléctica. En su medio año La Roulotte ya ha realizado diversas obras de interiorismo y escaparatismo, dando le a cada proyecto un sello personal que les diferencia.

La Roulotte
www.laroulotte.es

SELECCIÓN DE PIEZAS

SELVA APARICIO

Transformaciones
22 piezas, fragmentos orgánicos.

Esta serie de 22 Transformaciones conforman un imaginario, un "Dadabiológico". Selva Aparicio ve los fragmentos de una escultura en la cabeza de un escarabajo, la rama de un árbol o el ala de una mariposa. Con la delicadeza de la orfebrería combina estos fragmentos orgánicos creando nuevas criaturas de escala mínima. Estas "vidas fraude", estos micro-animales y plantas cobran vida al ser reinventados.

//selva.aparicio@gmail.com//

PAULA ARIAS

En la memoria
Escultura-instalación textil

Este proyecto se inicia cuando Jacinta, una pastora, introduce a Paula Arias a la técnica de tejer con cinco agujas.

Técnica que permite tejer de forma continua y generalmente asociada a prendas pequeñas, como calcetines y medias. En la memoria altera esta escala, creando una pieza textil casi monumental. El vestido, sin terminar, no tiene una utilidad aparente y se convierte en un objeto escultural. La continuidad del material nos remite a la transmisión del conocimiento, y al vínculo invisible entre mujeres. Un homenaje a la forma femenina que parte de lo cotidiano.

//peparias.design@hotmail.com//

JUDIT ARMENGOL

Remontoir
Animación, 3min
Música de Daniel Ramos
Animadroid 2010, Festival
Baumann en Terrassa 2010

Remontoir es la llave que da cuerda a las cajas musicales. También da título a esta animación que nace de la canción Lágrimas de Daniel Ramos. Una bailarina de una caja musical, atrapada en su pedestal, es liberada por una figura misteriosa que le da aire para comenzar un nuevo camino. Al iniciar su viaje, se transforma en otro personaje, llevándonos a otro lugar dentro de este mundo onírico. Escena a escena conocemos nuevos personajes. Cada uno está enlazado al próximo. Humor y melancolía en esta historia circular.

//www.juditarmengolmonpel.blogspot.com//

ALÁN CARRASCO

1.345 días
Instalación: 95 latas de pintura grabadas, pintura plástica y pieza de fieltro.
1.600 x 20 cm

1.345 días transcurrieron desde que Alán Carrasco entró en la Escola Massana hasta que terminara. Alán escenifica el paso del tiempo y la construcción del "yo" a través de las relaciones personales que surgieron de su estancia. A partir de una carta de colores cada persona escogió un color que se convierte en una referencia relacional. Tras las 94 latas, hay una más, la del propio artista, que contiene un color producido por una síntesis subjetiva de las anteriores.

La formalización contrasta con un contenido más personal. Provoca cierto grado de tensión entre el significado de estas relaciones privadas, que al ser catalogadas se convierten en públicas simultáneamente.

//www.alancarrasco.com//

GABRIELA MÍNGUEZ

Lo irrelevante de la distancia
Intercambio klippan
barcelona – budapest
Vídeo monocal, 5min, sonido estéreo

Gabriela Mínguez se encuentra, en lo que será su piso durante un intercambio en Budapest, el mismo sofá que tiene en su piso en Barcelona: El modelo Klippan de Ikea, posiblemente el sofá más genérico que existe. Esta coincidencia ejemplifica el fenómeno de la homogeneización, entendido como la supresión de la distancia, verificando además la amplitud de su dominio. El sofá en sí es un objeto cargado de significado. Lo irrelevante de la distancia es una acción. El intercambio del sofá de Budapest a Barcelona y viceversa. La acción, como símbolo, genera el máximo esfuerzo y obtiene el mínimo resultado. Un vídeo documenta la acción. Dos planos, uno en Barcelona y el otro en Budapest, imágenes espejo una de otra.

//gabrielaminguez@gmail.com//

MIQUEL OLLÉ

Il susurro dell'ulivo
Instalación de sonido, 10 altavoces,
10 canales de audio
Instalación de sonido realizada
para 20eventi-Arte Contemporáneo
en Sabina, Italia 2010.

En Fara Sabina, región italiana dominada por el cultivo del olivo, Miquel Ollé registró los sonidos del olivo de Canneto. Este ejemplar ha sido testigo mudo de dos milenios de historia de la región. Diez canales de sonido recrean el espacio auditivo y nos invitan a recorrer Il susurro dell'ulivo evocando tanto el transcurso del tiempo como la vida oculta de una historia sin escribir.
[//www.miquelolle.com/](http://www.miquelolle.com/)

NELLY VAN OOST

Petit Chemin - Bifurcación n3,
La Cadena - Cadena compuesta de 255
cadenas individuales/ 255 fotografías

A través de blogs, correos electrónicos y redes sociales, Nelly Van Oost lanza una llamada para recibir cadenas. Propone un ejercicio relacional desde la joyería en el cual el resultado viene dado por la aportación de los demás. En seis semanas recibe 255 cadenas de personas de 21 países de todo el mundo, conocidos y desconocidos. Ésta es La Cadena, un collar de gran escala cargada de la identidad de sus decenas de dueños, convertido en un continuo. Utilizando un medio inmaterial, Internet, logra materializar una red de conexiones, conectados unos a otros a través de una joya.
[//www.borax08001.com/](http://www.borax08001.com/)

ESTHER PI

Oceánica
Papel, cables de acero y luz
Becada por la Fundació Felicia Fuster
2010

Partiendo del concepto de sentimiento oceánico (introducido en occidente por el escritor francés Romain Rolland en los años veinte para hablar de la expansión de las fronteras del yo, de una sensación de unidad, de ser uno con la naturaleza), en Oceánica el cuerpo humano se convierte en una topografía. Utilizando su propio cuerpo como materia base, Esther Pi realiza una escultura casi fantasmal, ligera y traslúcida. La disolución de las fronteras del cuerpo humano como superficie en expansión. Frágil y delicado. Un cuerpo suspendido del cual emana luz.
[//www.esterpigomez.blogspot.com/](http://www.esterpigomez.blogspot.com/)

CARLES PIERA

Ver para leer
Instalación: 8 objetos detriticos
intervenidos, sonido ambiente
vídeo 5min.

Carles Piera entiende su instalación Ver Para Leer como "arrogancia volumétrica". Un espacio, una sucesión de símbolos. Esta obra es casi un trabajo de edición, intercambiando el papel por el volumen saciando así una necesidad personal de materializar imágenes oníricas que pasean entre la consciencia y el olvido. Una postura que se manifiesta contra la reproducción sistemática propia de la narrativa. Cada pieza nos esconde y nos muestra algo, cada objeto cuenta una historia. El conjunto, esta biblioteca de objetos-escultura refleja un estado interior y nos habla del olvido, de la muerte del objeto detritico.
[//piera.art@hotmail.com/](mailto://piera.art@hotmail.com)

ROBERT ROMEU I LLEIXÀ

Una Obra Metarreal
14 cuadros, óleo, 16x22cm
Expuesto en L'Gnot d'un mateix 2010

Un piso de estudiante en Barcelona, con un cartel, una mesa y un televisor. Robert Romeu i Lleixà toma la medida de la pared del fondo y calcula que 14 cuadros de 22cm de ancho cruzarían la pared de un lado al otro. Coloca 13 de los lienzos en blanco encima de la mesa y empieza a pintar el primero. El resultado es Una Obra Metarreal. Una línea de cuadros, una secuencia de fotogramas de un proceso, a escala reducida. ¿La escena claustrofóbica cobra importancia y significado?, o al revés, ¿muestra la profunda cotidianidad del entorno sin ningún relieve ni artificio? Pintar, continuamente, sin ningún fin aparente. La inutilidad remarca el hecho.
[//passakal.los@gmail.com/](mailto://passakal.los@gmail.com)

NATHALIE SCHRECKENBERG

Pieza para Hombro I
Pieza para Hombro II
Latón y plata
15x20 cm

Dos piezas que parecen reliquias encontradas en el fondo del mar, corroídas por el paso del tiempo. Nathalie Schreckenberg aprovecha su primer contacto con una técnica para explorar las posibilidades de la materia. Estas dos joyas para hombro son el resultado, realizadas en el taller

de cera perdida de la Escola Massana. Los errores son valiosos. Aplicando el lenguaje de la joyería a la presencia de una escultura, se consigue un aspecto extraño y misterioso en estado primario. Estamos ante el punto de partida que contiene la espontaneidad del gesto creativo.
//nathalieschreckenberg@gmail.com/

ANSELM SOLSONA

Mr. Punch: Just a good boy
Cómic ilustrado

Mr. Punch es el Supermacho surgido de la obsesión de Anselm Solsona por la música disco y el cine de explotación de finales de los setenta y principios de los ochenta. Un cómic que combina la nostalgia y la modernidad, lo digital y analógico, patrón que define las producciones musicales de aquella época. El carácter violento y estúpido del personaje protagonista es un guiño a la evolución del rol del protagonista masculino en el cine comercial de fines de los '70, evento que refleja una época no muy distante, ofreciéndonos momentos históricos como el Telencino de Valerio Lazarov o un Schwarzenegger que pulveriza su récord personal de asesinatos en Commando (100 en 15 minutos)..
[//www.arnieslove.com/](http://www.arnieslove.com/)

NOEMÍ VILARÓ

mORaj
Vídeo monocal de alta definición
3horas 40min.

Un plano fijo de tres horas y media de duración encuadra la habitación de una casa abandonada en Budapest. En la ventana, una cortina dorada se mueve con el viento, mientras la luz la atraviesa. La cortina, tejida por la propia artista, Noemí Vilaró, se disuelve en el espacio. mORaj, murmullo en húngaro, nos habla de la densidad de los espacios aparentemente vacíos. De cómo el presente contiene el pasado. Contacto: noemivilaro@gmail.com

MARTA VILCHES

José Antonio
Animación, 4min.
Animadrid 2010, L'Alternativa Festival
de Cine Independent de Barcelona
2010

Jose y Antonio viven juntos en una institución mental. Son hermanos

gemelos, padecen autismo. Juegan a nombrar números primos cada vez más elevados, intentando superarse el uno al otro. José Antonio es el título de este corto, primera incursión de Marta Vilches en el mundo de la animación. Adaptado del capítulo “Los Gemelos” del libro “El hombre que confundió a su mujer con un sombrero” del neurólogo Oliver Sachs, muestra distintas etapas en la vida de estos hermanos sumergidos en un mundo de introspección compartida. Su aislamiento del mundo exterior convive con su total compenetración, como si en lugar de ser dos, fueran uno solo. //martavilches.blogspot.com//

ENGLISH VERSION

ANTONIO'S ONTAÑÓN INTRODUCTION

Every year around this time, La Capella is kind enough to host the annual Escola Massana exhibition. For several years, this exhibition has been organised by a group of recent graduates. They are in charge of creating the curatorial discourse and selecting the exhibited works. They pick the title of the exhibition and design the space as well as all of the graphic material. They operate independently and with the support of a cultural co-ordinator, who helps them solve any problems they might encounter along the way. Only two restrictions are placed upon their work. Firstly, the majority of pieces must be selected from the final project presentations that received high marks in *ciclos formativos superiores* or from the thesis projects of the *grado universitario*. Secondly, they must complete their work within the established budget. This year, the group of curators includes Gabriela Mínguez, Andrés Bartos, Héctor Morris, Miquel Martínez, Alán Carrasco and

Armando Terrero. The working process began by defining the kind of exhibition they wanted to do and selecting a title. The team considered three kinds of exhibition formats:

- a) making a homogeneous and systematic selection of works and projects based exclusively on the marks obtained. In other words, the best projects within each discipline created during the past academic year.
- b) an exhibition structured around works that express a common or similar theme.
- c) an exhibition based on formal and thematic affinity.

After two or three meetings worth of discussion, the group decided on an amalgamation of the latter two options. They chose the title *Sinapsis* (Synapse), a scientific term describing the area where nerve impulses are communicated or transmitted between neurons or between neurons and muscles. This analogy took shape upon observing that the pieces in question were related in many different ways and shared certain, identifiable creative impulses, despite formal and thematic differences. In a way this is similar to the academic approach of the Escola Massana. Although the school offers a variety of separate curricula (*bachillerato artístico, ciclos formativos superiores, grado universitario, Massana permanente*), it encourages open exchange and communication through the transverse structure of the departments and the interdisciplinary nature of certain workshops.

The “synapse” concept also provided a scientific and conceptual analogy that could easily be applied to the La Capella exhibition space and the graphic design of the show. It gave the entire project an overarching, unifying idea. The curators went on to develop and establish the specific (synaptic) selection criteria, followed by the most delicate stage of the entire process, namely choosing the projects to be included in this year’s exhibition. It represents the most delicate aspect, because there are so many outstanding pieces and projects to choose from, all of which could be shown for any number of reasons. Lengthy discussion is inevitable given that some disciplines or some excellent work may not get represented. The legitimacy of the process depends on the consistency between the curatorial criteria and the selected works.

The curators’ discourse, which varies from year to year, determines the selection. Therefore, projects by current students are occasionally shown, because they are particularly relevant to the exhibition, whereas other projects might not be despite having absolute merit for other reasons. This process guided the selection of the fourteen projects comprising the exhibition. A parallel discussion shaped the criteria for designing the exhibition space and graphic material. These are all essential elements as they define the exhibition’s visibility. As with artworks, it is impossible to separate form from content; in a good exhibition one cannot separate what is shown from how it is shown. All of the individual elements have to form a whole.

Finally, the curators’ effort in creating this publication must be mentioned. This is the first time in a long while that such a publication has been put together on occasion of the La Capella exhibition. It serves a dual purpose: introducing visitors to the exhibition and guiding them through it as well as documenting, structuring and archiving the references of the exhibited works and the intentions of the curators in organising the show. In short, the document forms part of the exhibition’s record.

Finally, I would like to thank all of the people involved in this exhibition for their collaboration: everyone at La Capella and the Massana, who steadfastly lent their (material and intellectual) support to this project at a time when everyone is affected by the crisis at large.

Antonio Ontañón, professor of art history and contemporary design and cultural co-ordinator.

WELCOME TO SINAPSIS

Sinapsis draws on risk and experimentation. Error, failure and imperfection are embraced. They create a tension that is useful. Unfinished work or work in progress implies the continuity of a process.

The selected works provide an overview of the Escola Massana based on projects that go beyond basic academic expectations. Networks of interaction, the human body, memory, space, place, scale, iconography: themes that have been explored countless times, interpreted here by artists, illustrators, designers and jewellers at the threshold of their creative careers.

The first piece in *Sinapsis* pays homage to the transfer of knowledge between women. Jacinta the shepherdess showed Paula Arias how to knit using five needles. With this new-found knowledge, she embarked on the creation of a textile piece of sculptural dimensions. *En la memoria* (*In Memories*) by Paula Arias is unfinished. Memory and knowledge are constructed concepts.

En la memoria interprets the female form using a technique associated with femininity. *Mr. Punch*, on the other hand, the protagonist of the comic book written and illustrated by Anselm Solsona, represents the obsolete masculinity of the late '70s and early '80s. The elegance of the monsieur, the sophisticated man of the late 60s and early 70s, is replaced with the monosyllabic grunts of hormonal freaks, tanks of testosterone with an appetite for destruction.

1.345 dies (*1.345 Days*) is an artwork inspired by relationships, a self-portrait based on the interaction with others. The 16m-long row of paint cans is a measure of the time that Alán Carrasco spent at the Escola Massana and offers different perspectives on human relationships, time and the construction of the self.

La Cadena (*The Chain*) is a closed circuit. The relationships that Nelly Van Oost established during the project are the project and find expression in the final piece. It is a work of relational art in which the result is determined by the contribution of others. *1.345 dies* was realised in collaboration with people that Alán had specifically chosen. Although repetition is used in both cases, the results are very different. In *1.345 dies*, the serial form stands in contrast to the colours hidden inside the paint cans, whereas *La Cadena* is made up of completely different elements that constitute a continuum.

Una obra metarreal (*A Meta-real Artwork*) by Robert Romeu i Lleixà employs repetition to create what could be called an anti-pictorial thesis. Content and representation are of secondary importance. There is a room and a painter painting. The set has more in common with time-lapse photography than anything generally associated with painting. Muybridge's tenth of a second becomes the days and hours dedicated to a repetitive task in a specific location. The significance lies in the overall series,

not in each individual painting. What is important is having painted them all. The action recorded in *Lo irrelevante de la distancia* (*The Irrelevance of Distance*) by Gabriela Mínguez only becomes significant, because the artist carried it out. The first generation of inter-European exchange, the free transit between countries, cities and schools. Upon arriving in a country with a history shaped by diaspora and invasions, Gabriela Mínguez finds the same sofa in her Budapest apartment as she has at home in Barcelona. A household object becomes a symbol for homogenisation, the elimination of distance. Gabriela transports the sofa from Barcelona to Budapest and vice versa. One shot mirrors the other. Noemi Vilaró's *mORaj*, also filmed in Budapest, accomplishes the opposite. The minutest detail reveals the broadest meaning. The framing, image quality, location and the golden curtain are all carefully combined elements. Using a formal technique, the artist attempts to capture the subtlety of an atmosphere and evoke the intangible. The quality of light at a certain time of day. A suggestion of movement. Multiple temporalities.

Noemí Vilaró learned how to knit the golden curtain that appears in her video. *En la memoria* is based on the five-needle technique that Jacinta taught Paula Arias. Nathalie Schreckenbergl gives special importance to the learning process and uses it as a tool in *Piezas para hombro* (*Shoulder Pieces*). She accepts the imperfection of the result and transforms inexperience and chance into resources at her disposal, initiating a new practice in the process.

If *mORaj* is linked to the density of seemingly empty spaces and their memory, *Il susurro dell'ulivo* (*The Whisper of the Olive Tree*) translates a similar preoccupation to nature, recreating the sound space of a two thousand year old olive tree. By recording the sounds of this monumental tree, Miquel Ollé creates an almost mystical space of transit and reflection.

Oceànica has a similar introspective atmosphere. In this case, the starting point is *Esther Pi's* own body. If *1.345 dies* is about the 'self' based on others, *Oceànica* provides a universal vision based on a specific, individual body. Using a mould, the artist created a piece in light and translucent gauze-like material that is ephemeral and fragile. Japanese paper falls apart and

wrinkles easily and yet the piece has an expansive presence.

With *Ver para leer* (*See to Read*), Carles Piera uses an accumulation of objects to build a space. The objects literally have to be read; they serve as the medium comprising a visual, object-based publication. In contrast to the work of Noemí Vilaró and Miquel Ollé, this installation uses space not as a starting point, but as a playing field. Rather than leading us to introspection, it becomes the representation of an inner state, unreal and nostalgic, whispering enigmatic stories into our ear.

In Selva Aparicio's *Transformaciones* (*Transformations*) fiction is implicit in the work. No single narrative unites the pieces. The artist foregoes deception, motivated by a clear desire for reinvention. The pieces, composed of organic fragments, stand on their own, inviting the visitor to imagine their story. Each piece is made with the skill of a jeweller. The project is also a series, but each piece is unique and cannot be replicated. Ephemeral and fragile like *Oceànica*, an imaginary realm like *Mr. Punch*, these little chimeras are the result of combining pieces of other animals to create new, singular creatures.

Puzzles and secret languages are integral to *Jose Antonio*, the animation by Marta Vilches. The short film centres on the communication between two brothers who are a mirror image of each other. They suffer from Savant Syndrome and have spent their entire lives in an institution, incapable of interacting with anyone but each other. Physically identical and with twin visions of the outside world, they live a hermetic and completely intertwined life that is only open to them.

Remontoir by Judit Armengol is an animation that, like the exhibition itself, makes conceptual leaps between characters and ideas. Following the logic of dreams, a dancer becomes a bird, and a tree grows inside of your head.

Welcome to Sinapsis

The Curators
November 2010

EXHIBITION DESIGN:
LA ROULOTTE

The exhibition project created by La Roulotte involves the distribution of the pieces in the exhibition hall and a framework that emphasises the curatorial discourse. On one hand,

there is a desire to harmonise the space and pieces, and on the other, offer perspective on the themes intrinsic to each piece. *Sinapsis* is characterised by the similarities and contrasts between pieces.

The layout of the exhibition is based on moving the pieces away from the existing structure, creating an open and airy space. Each piece is exhibited away from the stone walls, allowing the visitor the possibility to explore the room with no predetermined order. In this way, the visitor establishes the synaptic connections between pieces that are seemingly very different.

The structure that rises four meters and a half from the ground reinforces this idea of connection and becomes the backbone to the contents of the exhibition. The installation is a system, a network, a macramé of rope, geometric shapes, and knots that follow an inner logic of construction, spreading through the central hall of La Capella, entering into a dialogue with the pieces that it unites.

La Roulotte is a young and restless design studio founded by Héctor Morris, Miquel Martínez and Oriol Muntanyes. All three members come from different disciplines related to design. Having coincided as students of the *Ciclo de Proyectos i obras de Decoración*, they decide to create a work group that combines their varying experiences and diverse perspectives to design projects, undertaking them with a global and eclectic vision. Various interior design and window dressing projects have been realised in the half year since La Roulotte was founded, each imprinted with the distinct signature of the studio.

La Roulotte

SELECTION OF WORKS

SSELVA APARICIO

Transformaciones
22 pieces, organic fragments.

This series of 22 transformations constitutes an imaginary realm, a “biological Dada”. Selva Aparicio sees the fragments of a sculpture in the head of a beetle, a tree branch or a butterfly wing. With all the delicacy of goldsmithing, she combines these organic fragments to create new, minute creatures. By being reinvented, these “false lives”, these micro-animals and plants, come to life.

//selva.aparicio@gmail.com//

PAULA ARIAS

En la memoria
Textile sculpture-installation

This project began when Jacinta, a shepherdess, showed Paula Arias how to knit with five needles.

The technique allows for continuous knitting and is generally associated with small garments like socks or stockings. The scale changes in *En la memoria* (In Memories), resulting in a textile object of almost monumental proportions. The unfinished dress lacks an obvious purpose and becomes a sculptural object. The continuous, uninterrupted nature of the material is a reference to the transfer of knowledge and the invisible link between women. An homage to the female form inspired by everyday life. //peparias.design@hotmail.com//

JUDIT ARMENGOL

Remontoir
Animation, 3 min
Music by Daniel Ramos
Animadrid 2010, Festival Baumann
in Terrassa 2010

Remontoir is the winding mechanism used in music boxes. It is also the title of this animation, which was inspired by the song Lágrimas (Tears) by Daniel Ramos.

Trapped on her pedestal, a ballerina in a music box is freed by a mysterious figure that offers her the chance to head in a new direction. As she embarks on her journey, she transforms into a different character and takes us to another place within this dream world. In each scene, we encounter new characters. Each one is somehow connected to the next. A circular tale both amusing and melancholy. //juditarmengolmonpel.blogspot.com//

ALÁN CARRASCO

1,345 days
Installation: 95 etched paint cans,
acrylic paint and a piece of felt
1,600 x 20 cm

1,345 days: the amount of time that elapsed between Alán Carrasco's arrival at the Escola Massana and the completion of his studies. Alán uses the personal relationships that developed during his time at the school to stage the passage of time and the construction of the “self”. A self-portrait, a 16m-long directional line that cuts

through the exhibition space.

Each person picked a colour from a colour chart to represent their relationship. In addition to the 94 cans, there is one more can belonging to the artist himself, containing a colour produced by the subjective synthesis of all the other colours.

The piece's seemingly distant and graphic formal character stands in contrast to its personal content. A certain amount of tension arises from the significance of these private relationships, which become public by being catalogued. All of them are equal in worth, yet very different.

//www.alancarrasco.com//

GABRIELA MÍNQUEZ

Lo irrelevante de la distancia
klippan exchange
barcelona – budapest
Single-channel video
5 min, stereo sound

Upon arriving at the apartment where she was to stay during her exchange in Budapest, Gabriela Mínguez encountered exactly the same sofa she has in her flat in Barcelona: the Klippan model from Ikea, quite possibly the world's most generic sofa.

This coincidence exemplifies the phenomenon of homogenisation, meaning the elimination of distance, as well as establishing the scope of its domain. In and of itself, a sofa is an object charged with meaning. Lo irrelevante de la distancia (the irrelevance of distance) is an action. A sofa exchange between Budapest and Barcelona and vice versa. As a symbol, the action requires an enormous effort and delivers a minuscule result. A video documents the action. On a split screen, the spectator sees Barcelona and Budapest, mirror images of each other. //gabrielaminguez@gmail.com//

MIQUEL OLLÉ

Il susurro dell'ulivo
Sound installation, 10 loudspeakers,
10 audio channels
Sound installation created
for the 20eventi-Arte Contemporáneo
in Sabina, Italy 2010.

Farming in the Italian region of Fara Sabina is dominated by the olive. Miquel Ollé recorded the sounds of the olive tree in Canneto. The tree has silently witnessed two millennia of the region's history. Ten sound channels recreate the audible space

and invite listeners to explore *Il susurro dell'ulivo* (The whisper of the olive tree), evoking both the passage of time as well as the secret life of an unwritten history.
[//www.miquelolle.com/](http://www.miquelolle.com/)

NELLY VAN OOST

Petit Chemin
Bifurcación n3, La Cadena
(Bifurcation n3, The Chain)
Chain consisting of 255 individual chains / 255 photographs

Putting the word out in emails, on blogs and social networks, Nelly Van Oost asked people to send her chains. She invited others to join her in a jewellery-based relational exercise in which their contributions would determine the end result. Six weeks later she had received 255 individual chains from people – friends, acquaintances and strangers – in 21 countries. The result is *La Cadena* (The Chain), an enormous necklace comprising the identities of dozens of owners. It becomes a continuum, the physical embodiment of the network that grew out of this project. Using an immaterial medium – the Internet – she has crafted a web of connections linked through a piece of jewellery.
[//www.borax08001.com/](http://www.borax08001.com/)

ESTHER PI

Oceànica
Paper, steel cables and light
Scholarship holder from La Fundació Felícia Fuster 2010

Oceànica is inspired by the idea of an oceanic feeling, introduced in Western culture by the French writer Romain Rolland in the 1920s to describe the boundlessness of the self and oneness with nature. The piece transforms the human body into a topographic study. Based on her own body, Esther Pi has crafted an almost ghostly, light and translucent sculpture. The human body as an expanding surface, dissolving its boundaries. Fragile and delicate. A suspended body emanating light.
[//www.estherpigomez.blogspot.com/](http://www.estherpigomez.blogspot.com/)

CARLES PIERA

Ver Para Leer
8 found objects with modifications, ambient sound, 5min.

Carles Piera sees his installation *Ver Para Leer* (See to Read) as something resembling “volumetric arrogance”. A

space, a series of symbols. The artwork is akin to an editorial process, except here volume takes the place of paper so as to satiate a personal need for creating dream-like images that lie between consciousness and oblivion. A stance against the inherently systematic reproduction of narrative. Each piece conceals and reveals something, each object tells a story. The series, this library of object-sculptures, reflects an internal state that expresses the act of forgetting, the death of the discarded object.
[//piera.art@hotmail.com/](http://piera.art@hotmail.com/)

ROBERT ROMEU I LLEIXÀ

Una Obra Metarreal
14 paintings, oil on canvas
16x22cm
Exhibited at L'Gnot d'un mateix 2010

A student flat in Barcelona with a poster, a table and a television set. After measuring the back wall, Robert Romeu i Lleixà calculated that 14 paintings, each one 22 cm in width, would span the entire length of the wall. He placed 13 white canvases on the table and began painting the first. The final piece is *Una Obra Metarreal* (A Meta-real Artwork). A line of paintings, a sequence of stills documenting a process on a reduced scale. Does the claustrophobic scene take on greater importance and meaning? Or is the opposite true? Does it reflect the profoundly routine character of an environment without any kind of relief or artifice? Painting continuously without any apparent goal. An act underscored by uselessness.
[//passakal.los@gmail.com/](http://passakal.los@gmail.com/)

NATHALIE SCHRECKENBERG

Pieza para Hombre I
Pieza para Hombre II
Brass and silver
15x20 cm

Two pieces that seem like relics found at the bottom of the sea, corroded by time. Nathalie Schreckenberg uses her first experience with a new technique to explore its material possibilities. The two pieces of shoulder jewellery were made during the lost wax casting workshop at the Escola Massana. Mistakes can be useful. Applying the language of jewellery-making to a sculptural form results in a strange and mysterious appearance that seems raw, incomplete. This is the starting point that contains the spontaneity of creative expression.
[//nathalieschreckenberg@gmail.com/](http://nathalieschreckenberg@gmail.com/)

ANSELM SOLSONA

Mr. Punch: Just a good boy
Illustrated comic

Mr. Punch is the Supermale born from Anselm Solsona's obsession with disco music and late Seventies/early Eighties exploitation flicks. The comic is a combination of nostalgia and modernity, digital and analogue – a model that defined the era's music production. The main character's violence and stupidity are references to the evolution of the role of male protagonists in late Seventies mainstream cinema. This shift belongs to a very recent past, which provided us with historic moments like the Telecinco of Valerio Lazarov or Schwarzenegger breaking his own personal killing record in *Commando* (100 in 15 minutes).
[//www.arnieslove.com/](http://www.arnieslove.com/)

NOEMÍ VILARÓ

mORaj
Single-channel, high-definition video
3 hours 40 min

A single shot lasting three and a half hours frames a room in an abandoned house in Budapest. A gold curtain covers the window. It moves in the wind, the light filtering through the material. The curtain, knit by the artist Noemí Vilaró, dissolves into the space. *mORaj*, murmur in Hungarian, tells us about the density of seemingly empty spaces, about how the present contains the past.
//noemivilaro@gmail.com/

MARTA VILCHES

José Antonio
Animation, 4 min.
Animadrió 2010, L'Alternativa Independent Film Festival of Barcelona 2010

José and Antonio, autistic twin brothers, live together in a psychiatric hospital. They play a game that consists of naming increasingly high prime numbers, attempting to outdo one another. Entitled *José Antonio*, this short film is Marta Vilches' first foray into the world of animation. Adapting the chapter “The Twins” from the book “The Man Who Mistook His Wife for a Hat” by neurologist Oliver Sachs, the film depicts different stages in the lives of these brothers, who live immersed in a world of shared introspection. Their isolation from the outside world co-exists with their absolute mutual understanding, as though they constitute a sole entity instead of two individuals.
[//http://martavilches.blogspot.com/](http://martavilches.blogspot.com/)

CONSELL D'ADMINISTRACIÓ

PRESIDENTA

Imma Moraleda i Pérez

VICE-PRESIDENTA

Montserrat Ballarín i Espuña

VOCALS

Jaume Ciurana

Ángeles Esteller

Ricard Gomà

Antoni Monegal

David Albet

Josep Ma. Montaner

Company Navau

Ma del Mar Dierssen

Daniel Giralt-Miracle

Pius Alibek

Carmen Cazalla

Josep Sánchez

**DELEGAT DE CULTURA I VOCAL DEL CONSELL
D'ADMINISTRACIÓ**

Jordi Martí i Grau

GERENT

Marta Clari i Padrós

SECRETÀRIA

Montserrat Oriol i Bellot

ASSISTENTS PERMANENTS

Pilar Solans i Huguet

Marc Murtra i Millar

DIRECTORA D'ACCIÓ CULTURAL

Rosa Mach i Farràs

DIRECTOR DE LA CAPELLA

Oriol Gual i Dalmau

LA CAPELLA

Del 15 de desembre de 2010
al 31 de gener de 2011

Hospital, 56
08001 Barcelona
T. 93 442 71 71

ARTISTES

Selva Aparicio
Paula Arias
Judit Armengol
Alán Carrasco
Robert Romeu i Lleixà
Gabriela Mínguez
Miquel Ollé
Nelly Van Oost
Esther Pi
Carles Piera
Nathalie Schreckenber
Anselm Solsona
Noemí Vilaró
Marta Vilches

COMISSARIS

Gabriela Mínguez
Alán Carrasco
Andrés Bartos Amory

COORDINACIÓ EXPOSICIÓ

Antonio Ontañón
Montserrat Rectoret i Blanch

PRODUCCIÓ TÈCNICA

Qwerty

DISSENY DE L'ESPAI

Héctor Morris
Miquel Martínez
Oriol Muntanyés

MUNTATGE

Croquis disseny
i muntatges S.A.

COMUNICACIÓ

Departament de comunicació i marqueting ICUB

PREMSA

Departament de premsa de l'ICUB

DISSENY GRÀFIC

Armando Terrero Gómez

PRODUCCIÓ GRÀFICA

MAUD

SERVEIS DE TRADUCCIÓ

Aisha Prigann
Patricia Salvadó Gil

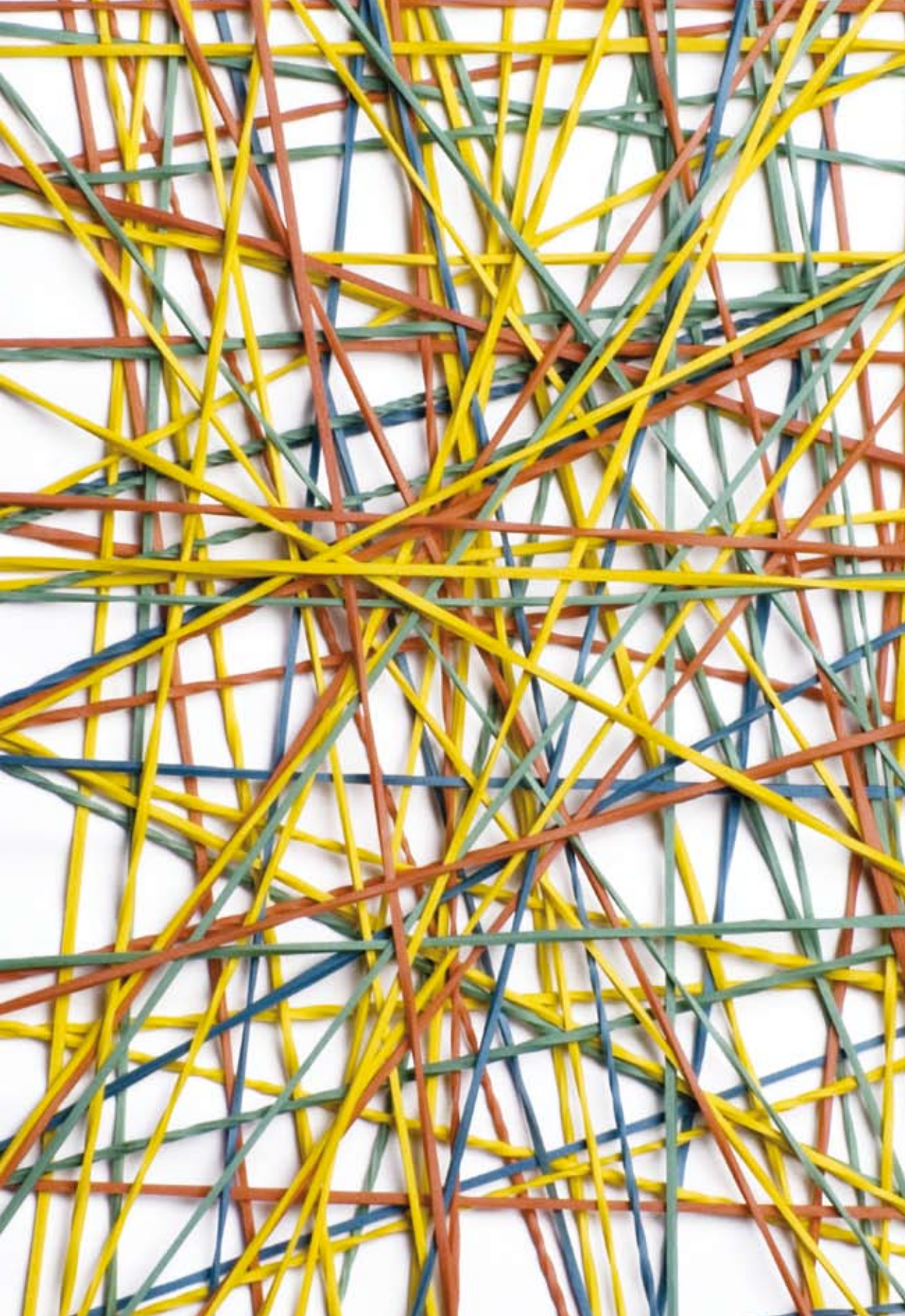
AGRAÏMENTS

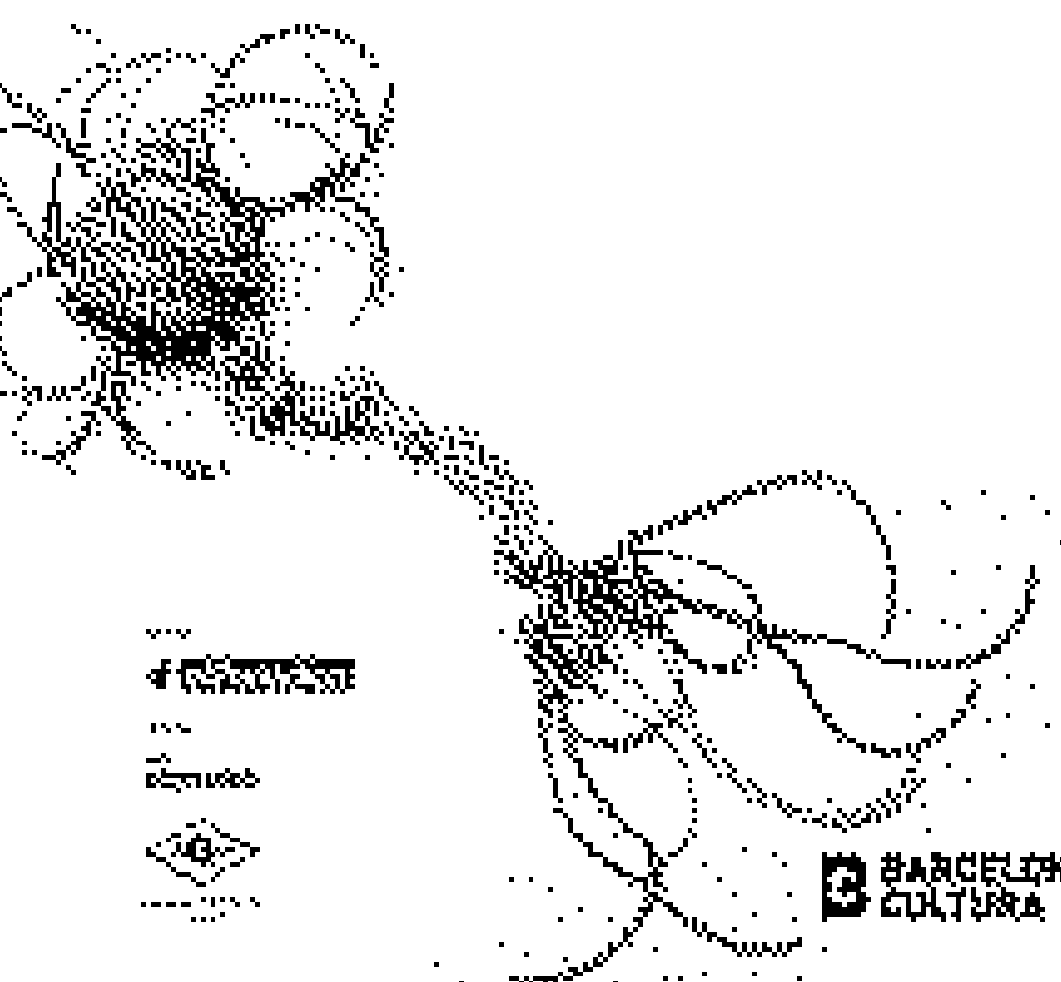
Gímenez Mañes, S.L.
Cordelería

ESCOLA MASSANA

Centre d'Art i Disseny

Hospital, 56
08001 Barcelona
T. 93 442 20 00
F. 93 441 78 44
www.escolamassana.cat





www
of barcelona
the
described



B BARCELONA
CULTURA